

CHRISTMAS SHOPAHOLIC

Eerder verschenen van Sophie Kinsella

Shopaholic grijpt in
Shopaholic naar de sterren
Ik krijg je wel
Mag ik je nummer even?
Mini shopaholic
Wat spook jij uit?
Ken je me nog?
Shopaholic & baby
Aanpakken!
Shopalicious!
Hou je mond!
Shopaholic! zegt ja
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic!
Mijn niet zo perfecte leven
Verras me

sophie
kinsella

Christmas
Shopaholic

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Christmas Shopaholic*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press an imprint of Transworld Publishers, London 2019

© Sophie Kinsella, 2019

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

© Omslagillustratie: Lucy Davey

Omslagontwerp: Richard Ogle/TW

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5641 0

ISBN 978 90 443 5642 7 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van: Bedrijfsleider
Aan: Becky Brandon
Onderwerp: Re: Vraagje

Beste mevrouw Brandon,

Dank u voor uw e-mail.

Fijn om te horen dat u van plan bent 'bergen' kerstinkopen te doen bij Hector Goode Herenkleding.

Het doet me ook genoegen dat u de Campbell-jas voor uw man Luke wilt aanschaffen, maar ik kan u helaas niet zeggen of de jas nog voor de kerstdagen afgeprijsd gaat worden.

Met de beste wensen voor de feestdagen.

Vriendelijke groet,

Matthew Hicks
Bedrijfsleider
Hector Goode Herenkleding
New Regent Street 561
Londen W1

Van: Bedrijfsleider
Aan: Becky Brandon
Onderwerp: Re: Re: Re: Vraagje

Beste mevrouw Brandon,

Dank u voor uw e-mail.

Het zou inderdaad 'balen' zijn als de Campbell-jas nadat u hem hebt gekocht voor de halve prijs wordt aangeboden.

Ik begrijp ook dat u niet te lang wilt wachten voor het geval de jas dan uitverkocht is en u 'op kerstavond met de handen in het haar zit'.

Desondanks kan ik dergelijke informatie niet verstrekken.

Met de beste wensen voor de feestdagen.

Vriendelijke groet,

Matthew Hicks
Bedrijfsleider
Hector Goode Herenkleding
New Regent Street 561
Londen W1

Van: Bedrijfsleider

Aan: Becky Brandon

Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Re: Vraagje

Beste mevrouw Brandon,

Dank u voor uw e-mail.

Nee, ik kan u geen 'ieniemienie hintje' geven.

Het spijt me dat u het gevoel hebt dat kerstinkopen doen een spelletje 'hard tegen hard' is geworden.

Ik ben het met u eens dat het makkelijker was toen de uitverkoop overal pas na de kerstdagen begon en 'iedereen wist waar hij aan toe was'.

Desondanks wens ik u prettige feestdagen.

Met vriendelijke groet,

Matthew Hicks

Bedrijfsleider

Hector Goode Herenkleding

New Regent Street 561

Londen W1

1

Oké. Geen paniek. Géén paniek. Ik heb nog vijf minuten en tweeën-vijftig seconden tot mijn winkelmand wordt geleegd. Dat is tijd zat! Ik hoef alleen maar snel nog één dingetje te vinden om aan een bedrag van vijfenzeventig pond te komen en gratis verzending te krijgen.

Kom op, Becky. Je kunt wel iets vinden.

Ik scrol door de BargainFamily-site op mijn computerscherm als een NASA-medewerker die het hoofd koel moet houden onder onbeschrijflijke druk, met in mijn ooghoek de timer die gestaag aftelt onder het kopje: *Uw winkelmand is bijna verlopen!* Maar als je op koopjessites shopt, mag je niet toegeven aan je angst voor de timer. Je moet sterk zijn. Als wolfram.

Mijn manier van shoppen is door de jaren heen erg veranderd, of misschien ben ikzelf veranderd. De tijd toen ik nog single was, met Suze in Fulham woonde en elke dag naar de winkels ging, lijkt nu eeuwen geleden. Ja, ik gaf te veel uit. Ik geef het ruiterlijk toe. Ik heb fouten gemaakt. *I did it my way*, net als Frank Sinatra. (Alleen was het ook 'my way' om creditcardrekeningen onder mijn matras te stoppen, en ik wil wedden dat Frank dat nooit heeft gedaan.)

Maar ik heb een paar belangrijke lessen geleerd die de manier waarop ik dingen aanpak radicaal hebben veranderd. Zoals:

1. Ik gebruik geen winkeltassen meer. Die waren mijn grootste vreugde in het leven. O, mijn god, hoe zo'n nieuwe tas aanvoelde... het koord van de hengsels... het ritzelende vloeipapier... (Ik zwij-

mel nog weleens bij mijn oude verzameling achter in de klerkast.) Maar tegenwoordig gebruik ik een Bag for Life. Met het oog op de planeet en alles.

2. Ik ben helemaal van het ethische shoppen. Het is win-win! Je koopt coole spullen én je deugt.

3. Ik geef niet eens geld meer uit. Ik spaár geld.

Oké, dat is natuurlijk niet echt helemaal letterlijk waar, maar waar het om gaat is dat ik altijd op koopjes gespist ben. Ik zie het als mijn verantwoordelijkheid als ouder om alles wat mijn gezin nodig heeft tegen de voordeligste prijzen te kopen, wat BargainFamily de ideale plek voor mij maakt om te shoppen. Alles is afgeprijsd! Ook de dure merken!

Het enige is wel dat je een snelle shopper moet zijn, anders verloopt je winkelmand en kun je opnieuw beginnen. Ik zit al op € 62,97, dus ik hoef alleen nog maar iets van rond de € 12 te hebben. Kom op, snel, er moet toch iets zijn wat ik kan gebruiken? Ik klik een oranje vest aan van € 13,99, adviesprijs € 45, maar als ik inzoom, zie ik een afzichtelijke kanten bias.

Witte blouse?

Nee, ik heb vorige week al een witte blouse gekocht. (Honderd procent linnen, van € 99,99 voor € 29,99. Die zou ik eens moeten dragen, trouwens.)

Ik klik mijn winkelmandje aan om nog eens te checken wat ik al heb, en er springt een pop-up op met de mededeling: *Je hebt vandaag € 284 bespaard, Becky!*

Gloeiend van trots neem ik mijn aankopen door. Ik heb maar liefst € 284 bespaard! Ik heb een snoezig konijnenbadjasje voor Minnie en een fantastisch DKNY-colbert, afgeprijsd van € 299 naar € 39,99, en een enorme opblaasflamingo voor onze volgende vakantie.

En oké, ja, in theorie zóú ik nu naar de kassa kunnen gaan en € 5,95 verzendkosten kunnen betalen, maar dat is niet verstandig. Ik ben niet voor niets financieel journalist geweest, ik weet zulke

dingen. Economisch gezien is het veel logischer om nog iets uit te zoeken wat je nodig hebt en gratis verzending te krijgen.

Kom op, er moet iets zijn. Een panty? Iedereen heeft panty's nodig.

Ja, maar ik maak mijn bestellingen altijd af met panty's. Ik heb genoeg zwarte panty's om het tot mijn honderdvijfde te redden. En die geruite die ik vorige week heb aangeklikt waren een grote miskoop.

Ik klik op 'Interieur' en scrol snel door de artikelen. Zilveren beeld, antilope, van £ 79,99 voor £ 12,99? Hmm, weet niet. Geurkaars? O, god. Nee. Ik kan geen geurkaars meer zien. Ons hele huis lijkt wel een grote geurkaars. Luke zei laatst zelfs: 'Becky, zou je misschien een kaars kunnen kopen die naar frisse lucht ruikt?'

Net als ik naar een broodmand in de vorm van de Big Ben zit te turen, schrik ik me kapot van een pop-up die voor mijn ogen opduikt: *Je tijd is bijna om, Becky!*

Waarom doen ze dat toch? Ik wéét dat mijn tijd bijna om is.

'Weet ik wel!' zeg ik onwillekeurig hardop. 'Jaag me niet zo op!'

Om mezelf gerust te stellen klik ik mijn mandje weer aan – en krijg een hartverzakking. De opblaasflamingo is uitverkocht!

Uitverkocht!

Nééééé! Ik heb te lang gewacht! Argh. Het probleem met koopjeswebsites is dat je de mensen die de koopjes voor je neus weggrissen niet kunt zien. Nu bonkt mijn hart echt. Ik geef mijn colbert niet op, en Minnies badjasje ook niet. Ik moet die mand vullen en afrekenen en wel nu.

'Mammííííé!' roept Minnie van achter de deur.

'Minnie! Schatje, je moet mammië met rust laten als ze haar mindfulness doet,' klinkt Lukes stem onmiddellijk. 'Sorry, Becky,' roept hij door de deur. 'We wilden je niet storen.'

'Eh... geeft niet!' roep ik een tikje schuld bewust terug.

Ik weet dat Luke denkt dat ik hier vredeig mijn mindfulnessmeditatie zit te doen. En dat deed ik ook. Hij loopt zelfs nog in een hoek van het scherm, dus in zekere zin doe ik hem ook, alleen

heb ik het geluid zacht gezet om me op het shoppen te kunnen concentreren.

Het is een beetje een vaste gewoonte geworden, mijn mindfulness. Ik ga naar de studeerkamer en zet de meditatie op, zo blijf ik geestelijk in balans. En heel af en toe zoek ik ook een webshop op.

Het punt is dat er elke dag nieuwe dingen op de site van BargainFamily staan en het dus verstandig is om de dagdeals te checken. Minnie moet een nieuwe badjas hebben, dus ben ik daarmee begonnen – en hoe kon ik vervolgens een DKNY-colbert van € 39,99 laten schieten? Ik bedoel, dat is een krankzinnig koopje en ik kan er mijn hele leven mee doen. Wat natuurlijk betekende dat ik er nog een paar dingen bij moest kopen voor de gratis verzending. Toen heb ik het geluid van de mindfulnessman zachter gezet. Hij is leuk, maar hij is iets te serieus en hij leidt je af van je taak.

Trouwens, shoppen is mindfulness, als je het mij vraagt. Ik ben al mijn andere zorgen vergeten. Ik zit in het moment. Ik zit in de flow.

Ik kijk naar de timer en mijn maag maakt een salto. Nog twee minuten en vierendertig seconden, dan wordt mijn winkelmand geleegd. Kom op, Becky...

Ik klik haastig op 'Accessoires'. Dat is de oplossing. Je kunt toch nooit te veel accessoires hebben? En ze kunnen ook als cadeautje dienen.

Ik scrol snel door een pagina met saaie tasjes, rare hoeden en goedkoop ogende gouden kettingen. Telkens als er een pagina wordt geladen, laait mijn hoop weer op, maar dan word ik weer teleurgesteld. Er zit niets bij. Wat mankeert me? Ben ik zó kieskeurig?

Net als ik begin te denken dat ik mijn verlies moet nemen en voor het eerst in mijn leven de verzendkosten zal moeten betalen, wordt de volgende pagina geladen. En dan stukt mijn adem in mijn keel. Zou dat echt...

Bedriegen mijn ogen me?

Ik kijk strak naar een ragfijn, zeegroen zijden sjaaltje met print. Dat zal toch niet...

Denny & George? Op BargainFamily? Serieus?

Knipperend met mijn ogen van ongeloof lees ik de beschrijving:
Zijden sjaaltje, van £ 239 voor £ 30.

Dertig pond voor een sjaal van Denny & George? Dertig pond?

Ik scrol door en zie er nog twee. Allemaal honderd procent zijde. Allemaal beeldig. Allemaal beperkte voorraad. Shit. Ik moet snel zijn!

Zonder me nog te bedenken klik ik erop los. *Kopen. Kopen. Kopen. Winkelmand bekijken. Afrekenen.* Ik voel me als een virtueuze pianist die precies de juiste toetsen aanslaat, in bloedvorm. En ik heb zelfs nog twintig seconden over! Mijn mandje is gered! Mijn creditcardgegevens zijn opgeslagen, dit moet zo gepiept zijn...

Uw wachtwoord is niet veilig.

Een pop-up onderbreekt me en ik kijk er hijgend naar. Wat nu weer? Ik tuur naar het scherm en lees de rest van het bericht.

Wilt u uw wachtwoord wijzigen? Wij adviseren C?lx887dau.

Ja, dat zal best. Nou, ze bekijken het maar. Mijn wachtwoord is prima zo. Ik typ zorgvuldig *Ermintrude2* en klik tot slot op *voltooien*.

Ik leun hijgend achterover in mijn stoel als er een nieuw bericht verschijnt: *Gefeliciteerd! U hebt vandaag £ 879 bespaard!*

Ik bedoel, zo zie je maar weer. Wie spaart, vergaart. Oftewel, ik heb zojuist £ 879 vergaard. In één enkele shoppessie! Als ik dat elke dag verdiende, zou dat... Ik knijp mijn ogen dicht en probeer het uit te rekenen. Nou ja, in elk geval een salaris met vijf nullen. Soms denk ik dat Luke daar niet voldoende van doordrongen is: dat ik ongezien duizenden ponden voor ons gezin genereer, continu.

Alleen moet ik nu wel iets ethisch verantwoord kopen. Dat is een gewoonte die mijn zus Jess (halfzus, eigenlijk) me heeft bijgebracht. Jess is heel groen en zuinig en we hadden een keer een levendige discussie, nou ja, ruzie, over shoppen. Ik zei dat het de economie steunde en zij zei dat de economie geen steun verdiende. En toen zei ze: 'Ik bedoel, Becky, als je nou eens heel af en toe ethisch verantwoord shopte...'

En dat raakte me. Ik voelde me zelfs overspoeld door schuldgevoel.

Ik zou echt ethisch verantwoord moeten shoppen. Dat zouden we allemaal moeten doen. Dus leerde ik mezelf iets aan: als ik me suf heb geshopt, probeer ik ook een ethisch verantwoorde aankoop te doen. Net als die mensen die bomen kopen om hun vlieggreizen te compenseren.

Ik ga naar de site van Ethisch Consumeren Nu en kijk naar de homepage. Het enige probleem is dat ik bijna alles van deze site al heb. Die kaarsen van bijenwas heb ik al gekocht, de fairtrade koffie en alle yoga-armbandjes...

Wacht. Nieuw artikel! 'Pittige biologische falafelmix.' Perfect! Je kunt toch nooit te veel pittige biologische falafelmix hebben? Ik bestel snel acht pakjes (gratis verzending), bevestig mijn aankoop met een muisklik en leun voldaan achterover. Ik ga tegen Luke zeggen dat dinsdag voortaan falafeldag wordt, wat het toch al zou moeten zijn, want het is gezond.

Bij de gedachte aan Luke leun ik weer naar voren en zet het geluid van mijn mindfulnessmeditatie harder, op het nippertje, want net als de mindfulnessman zegt: 'Laat je zorgen los,' gaat de deur open.

Ik draai me om naar Luke en glimlach kalm en mindful naar hem. 'Hoi!' zeg ik.

'Ik dacht, ik sein je even in,' zegt Luke verontschuldigend. 'We moeten over een kwartiertje naar het restaurant. Hoe gaat het?'

'Goed,' zeg ik. 'Heel goed.'

'Je ziet er stralend uit.' Hij neemt me bewonderend op. 'Een soort van, ik weet niet. Sereen. Tevreden.'

'Ik voel me ook tevreden!' Ik glimlach breed naar hem.

Drie Denny & George-sjaaltjes voor dertig pond per stuk! Hoe zou ik me níét tevreden kunnen voelen? Ik geef er een aan Suze voor haar verjaardag en ik leg er een weg voor Minnie, voor later...

'Ik ben zo blij dat je dit voor jezelf hebt ontdekt,' zegt Luke en hij drukt een zoen op mijn kruin. 'Ik had zo mijn bedenkingen bij al dat meditatiegedoe, maar je hebt me overtuigd.'

'Het is een kwestie van je geest richten op wat er écht toe doet in

het leven,' zeg ik wijs, en op hetzelfde moment gaat de bel.

Luke loopt weg om open te doen en ik hoor een serie bonkende geluiden uit de hal. Even later valt de voordeur in het slot en steekt Luke zijn hoofd om de deur.

'Pakjes voor jou,' zegt hij.

'Ooo!' Ik fleur op. 'Pakjes!'

Ik vind het geweldig dat je internetaankopen gewoon naar je tóé komen. Ik ren de gang in en zie drie kartonnen dozen en een in plastic verpakt ASOS-pakketje. Perfect! Ik hoopte al dat mijn ASOS-bestelling op tijd zou komen voor vanavond. Ik pak de schaar die ik speciaal voor dit doel in de gang heb liggen en knip het plastic open, waar vier donkerblauwe satijnen jumpsuits uit glibberen.

'Wauw,' zegt Luke als hij de zee van donkerblauw satijn ziet. 'Dat zijn veel... wat het ook maar zijn. Heb je er echt zoveel nodig?'

'Ik ga ze niet allemaal houden,' zeg ik op een toon alsof ik een tamelijk veelbelovende student bijles algebra geef. 'Je houdt niet álles. Je past ze, houdt er eentje en stuurt de rest terug. En ze gingen voor de halve prijs weg,' voeg ik eraan toe om het af te maken terwijl ik de maat 40-lang ertussenuit pluk en in de lucht hou. 'Een koopje.'

Luke kijkt nog steeds perplex. 'Maar moest je er echt vier bestellen?' vraagt hij.

'Ik wist niet welke maat ik moest hebben,' pareer ik. 'En ik wist niet of ik normaal of lang moest hebben. Schuif de schuld niet op mij af, Luke,' voeg ik eraan toe, want ik loop warm voor het onderwerp. 'Het is de schuld van de slechte maatstandaardisering in de mode-industrie die de onschuldige consument benadeelt.'

'Hmm. En die acht kussens?' zegt Luke met een blik op de levering van gisteren, die opgestapeld tegen de plint ligt. 'Waren daar ook maatproblemen mee?'

'Ik kon de kleuren niet goed zien op het scherm,' verdedig ik mezelf. 'Ik moest ze allemaal bestellen om ze goed te bekijken. Ik wil er maar twee houden. De rest stuur ik morgen terug. Gratis retour. En weet je hoeveel ik erop heb bespaard? Tweeënvijftig pond!'

‘Becky, ik heb er wel tweeënvijftig pond voor over om in een huis te wonen dat verdomme niet op een magazijn lijkt,’ zegt Luke om zich heen kijkend in de gang vol dozen en pakjes. ‘Het enige wat eraan ontbreekt is een gast in een bruine overall op een vorkheftruck.’

‘Haha,’ zeg ik en ik rol sardonisch met mijn ogen.

‘En wanneer ga je die standbeelden terugsturen?’ Luke gebaart naar de levensgrote beelden van Afrodite en Hermes die nog half in pakpapier gewikkeld onder aan de trap staan. ‘Ze staan daar al een week. Ze zijn monsterlijk!’

‘Ze zijn niet monsterlijk,’ repliceer ik, ‘ze zijn avant-garde. En ik kan ze niet terugsturen, want ze zijn ethisch verantwoord.’

“‘Ethisch verantwoord?’” Luke gaapt me verbijsterd aan.

‘Ze zijn gemaakt door een groep kansarme jongeren,’ leg ik uit. ‘Geüpicycled van fietsonderdelen en koelkastcomponenten.’

Ik moet toegeven dat ze echt afgrijselijk zijn. En ze zijn veel groter dan ik had gedacht, maar ik kan ze toch niet terugsturen? De kansarme jongeren zouden er kapot van zijn. Het zou hun hele zelfvertrouwen verwoesten en dat zouden wij dan op ons geweten hebben omdat we hun beelden geen kans wilden geven.

‘Nou, Minnie krijgt er nachtmerries van,’ zegt Luke nuchter. ‘Ik moest een zak over Afrodites hoofd trekken.’

‘Ik vind dat ze er enger uitziet mét die zak over haar hoofd,’ sla ik terug. ‘Ze maakt me bang. Ze lijkt wel gegijzeld.’

‘Ze ziet er nog angstaanjager uit als ze je met die kille metalen ogen aankijkt.’ Luke huivert. ‘Hadden we die jongeren niet gewoon wat geld kunnen geven?’

‘Zo werkt ethisch verantwoord shoppen niet, Luke,’ zeg ik geduldig. ‘Je moet de spullen kópen. Maar goed, ik moet die jumpsuits passen. Wanneer moeten we weg?’

‘Over acht minuten,’ zegt Luke. ‘Uiterlijk.’

Ik draaf naar boven met de jumpsuits en trek snel de eerste aan. Hmm. Te lang. Ik pak de normale en trek die aan... en bekijk mezelf dan in de spiegel. Eindelijk!

Vorige week zat ik naar een tv-programma te kijken en toen zag ik een echt coole jumpsuit. Ik lette dus meteen niet meer op het programma, pakte mijn laptop en begon jumpsuits te googelen. Het duurde even voordat ik er een had gevonden die niet uitverkocht was, maar hier is hij dan!

Ik probeer volkomen objectief naar mezelf te kijken. De stof is prachtig. Het donkerblauw is elegant en de uitlopende pijpen zijn echt flatteus. Alleen de voorkant maakt me onzeker, of liever gezegd het ontbreken van een voorkant. Deze is nog onthullender dan die van de tv.

Kan ik een décolleté tot aan mijn navel hebben?

Kan ik het hebben?

Ben ik niet te oud?

Nee. Nee! Mode is tijdloos. Je moet kunnen dragen wat je wilt, wanneer je maar wilt. Al die oude regels gelden niet meer.

Op de rode loper zie je continu dit soort outfits, zeg ik tegen mezelf in een poging mijn zelfvertrouwen op te krikken. Ribben zijn het nieuwe décolleté. Trouwens, het is niet onzedelijk. Strikt gesproken niet. Ik bedoel, je kunt mijn tepels niet zien.

Niet echt.

En oké, ik ben niet op weg naar de rode loper, maar naar een etentje met pap en mam bij Luigi in Oxshott, maar daarom kan ik toch nog wel iets trendsettends dragen? De mensen zullen me het Meisje in de Iconische Jumpsuit noemen. Ze zullen vol ontzag naar me kijken als ik langs kom flaneren en ze zouden willen dat ze zélf zulke gewaagde kleren konden dragen.

Precies.

Ik pak opstandig een rode lippenstift en maak mijn lippen rood. Ik kan dit. Ik kan ermee weggkomen. Hup, Becky.

De novemberlucht buiten is knisperig en kil en ik ruik een houtvuur. Aan de overkant hebben ze al lichtjes opgehangen. Het is Kerstmis voor we het weten. Bij die gedachte trekt er een warme, blij gloed door me heen. Kerst is gewoon zo... zo kerstig. De boom. Cadeautjes. Het kerststalletje dat we al een eeuwigheid hebben (al is het kindje Jezus jaren geleden zoekgeraakt, dus leggen we een wasknijper in de kribbe). Er staan kerstliedjes op en mam doet of ze de tulband zelf heeft gebakken. Pap steekt de open haard aan en Janice en Martin komen in afzichtelijke kersttruien binnenwippen voor een glaasje sherry.

Kerst bij ons thuis is namelijk altijd hetzelfde. In positieve zin. Mam koopt altijd dezelfde dingen, van de knalbonbons tot en met de chocoladerolcake van Waitrose. Nu we Minnie hebben, verheugen we ons er allemaal nog meer op, en dit jaar is ze oud genoeg om het echt te begrijpen. Ik ga een snoezig kersthansopje voor haar kopen, we kijken naar de lucht om te zien of de kerstman er al aan komt en we zetten een kersttaartje voor hem neer... Ik popel gewoon.

Lukes vader en zus gaan met de kerstdagen naar Florida en eerlijk is eerlijk, ze hebben ons meegevraagd. Zijn moeder, Elinor, gaat naar de Hamptons en zij heeft ons ook gevraagd, maar we hebben beide uitnodigingen afgeslagen. We willen allebei een fijne, gewone, vrolijke familiekerst.

Terwijl ik Minnie in haar autostoeltje vastgesp, kijk ik om naar ons huis. Ik kan nog steeds moeilijk geloven hoe anders ons leven het afgelopen jaar is geworden. Ooit woonden we in hartje Londen en

werkte ik bij een warenhuis dat The Look heette. We hadden onze koers uitgestippeld en alles leek in kannen en kruiken.

Toen beleefden we dat enorme avontuur in Californië dat alles op zijn kop zette en terwijl wij weg waren, ging The Look failliet. Er waren ook weinig andere vacatures voor personal shoppers. Intussen had mijn hartsvriendin Suze besloten haar cadeauwinkel in Letherby Hall, het landgoed waar ze woont, uit te breiden. (Eigenlijk was het tot die tijd meer een cadeau-‘kast’.) Op een avond dronk ik een glas wijn met haar en terwijl ik me erover beklaagde dat ik geen baan kon vinden, beklaagde zij zich erover dat ze niemand kon vinden die in de cadeauwinkel wilde helpen en vroeg of ik nog ideeën had... en toen wisten we het opeens.

Ik werk nu dus in de cadeauwinkel van Letherby Hall. En dat niet alleen, Luke en ik zijn ook van Londen naar het dorpje Letherby verhuisd. We wonen op drie minuten rijden van Suze, in het huis van een gezin dat voor twee jaar naar Dubai is. Ons huis in Londen hebben we verhuurd. Luke forenst naar zijn werk en Minnie zit met alle kinderen van Suze op de dorpsschool. Het is ideaal! Je kunt niet echt fantastisch shoppen in Letherby, maar je kunt alles op internet bestellen en dan is het er de volgende dag. Het is dus helemaal goed.

Pap en mam vinden het ook super, want 1. Letherby is niet zo ver van Oxshott, waar zij wonen, en 2. ons huurhuis heeft parkeergelegenheid. Mijn ouders zijn wild van parkeergelegenheid. En dubbelglas. En kwaliteitsgordijnen. (Al zijn mam en ik het er niet helemaal over eens wat die ‘kwaliteit’ inhoudt, ontdekten we toen ze me meesleepte naar een winkel met tweedehands gordijnen en probeerde me over te halen wat verfrommelde blauwe bloemetjesgordijnen te kopen voor ‘maar een fractie van de nieuwprijs, Becky, snoes, een fractie’. Ten slotte zei ik: ‘Misschien neem ik wel rolgordijnen,’ en toen zei ze beteuterd: ‘Maar deze zijn van zo’n goede kwaliteit!’ en toen zei ik: ‘Maar ze zijn afschuwelijk.’ Wat ik niet had moeten zeggen.)

(Ik bedoel, het viel wel mee. Mam bleef maar een halfuurtje verontwaardigd. En telkens als ik bij haar ben zeg ik: ‘Wat staan die

gordijnen toch prachtig in de logeerkamer, mam, en die bijpassende spreij is echt schitterend.’)

Als we voor Suzes enorme voorkeur stoppen, begint Minnie te spartelen van opwinding. Ze vindt de logeerpartijtjes met Suzes kinderen zo leuk dat het bijna beledigend is. Ik bedoel, wat is er mis met thuis?

‘Wilfie!’ roept ze, nu al gillend, als hij op de oprijlaan verschijnt. ‘Wilfie! Hier ben ik, hier ben ik! Met de montertucks spelen!’

‘Montertucks’ is Minnies voor ‘monstertrucks’. Minnie, Wilfie en zijn tweelingbroer Clemmie zijn uren zoet met monstertrucks in de eindeloze gangen van Letherby Hall. Ik heb Minnie zelfs haar eigen monstertruck voor haar gegeven.

Ik heb dit feit ook nadrukkelijk vermeld in mijn e-mails aan Jess, die momenteel in Chili woont. Jess en haar man Tom hebben zich opgegeven voor een adoptiekind om niet aan de overbevolking bij te dragen, en intussen preekt Jess tegen me dat ik Minnie genderneutraal moet opvoeden en stuurt ze me boeken met titels als *Het klimaatneutrale kind*.

Vorige week heb ik haar dus gemailld: ‘Ik moedig Minnie echt aan genderneutraal te spelen,’ met een foto erbij van Minnie die een truck aan haar borst drukt, gekleed in een spijkerbroek van Wilfie. (Ze was in de modder gevallen en moest haar rok met ruches uittrekken.) Jess schreef terug: ‘Dat is heel verstandig, Becky, we moeten de seksistische stereotypes bestrijden, maar kon je geen truck van duurzaam hout vinden?’

Ik heb er nog niet op geantwoord. (Ik heb Luke wel gevraagd of hij een monstertruck uit duurzaam hout kon snijden voor Minnie, maar hij keek me alleen maar aan.)

Ik heb Jess ook niets verteld over Minnies enorme verzameling poppen en feeënvleugels met glitter, of hoe ze me elke dag smeekt of ze een roze jurk aan mag. Want je hoeft je zuinige, veganistische zus met principes niet álles te vertellen, toch?

Ik kan Minnie nog net een zoen geven voordat ze met Wilfie

het huis in dendert, met haar rugzakje met al haar logeerspullen. Dan verschijnt Suze op de opritlaan, in een yogalegging en sweatshirt, haar blonde haar boven op haar hoofd vastgezet met een papierklem.

‘Ik ga even kijken of Minnie zich redt,’ zegt Luke op weg naar binnen.

‘Hartstikke bedankt dat ze bij jou mag slapen, Suze,’ zeg ik terwijl ik haar knuffel.

‘Altijd!’ zegt Suze. ‘En doe de groeten aan je ouders.’

‘Tuurlijk.’ Ik wacht even en vervolg dan langs mijn neus weg: ‘Hé, Suze. Je hebt toch een beeldentuin hier?’

Ik moest opeens denken aan het Noordergazon van Letherby Hall, dat bezaaid is met metalen bollen en gebeitelde stenen en zo. Het is geopend voor publiek en heeft ruimte zat. Het is de ideale oplossing.

‘Ja?’ zegt Suze een tikje verrast. ‘Hoezo?’

‘Nou, ik vroeg me af of je een kunstdonatie wilt?’

‘Een kúnstdonatie?’ Ze gaapt me aan.

‘Ja, twee standbeelden. Heel avant-garde,’ voeg ik er nonchalant aan toe. ‘Als je ze kunt vervoeren, mag je ze gratis hebben.’

‘Standbeelden?’ Suze kijkt me verbijsterd aan... en dan betreft haar gezicht opeens. ‘Níét die twee gedrochten in je gang.’

Kak. Ik dacht dat ze ze niet had gezien.

‘Het zijn geen gedrochten,’ zeg ik beledigd. ‘Het zijn kunstvoorwerpen. Trouwens, wanneer heb je ze gezien?’

‘Toen ik Minnie thuisbracht laatst. Bex, ze zijn weezinwekkend. Waarom heb je ze in vredesnaam gekocht?’

‘Omdat ze gemaakt zijn door een verdienstelijke jongerengroep,’ zeg ik pedant. ‘En toevallig vind ik dat ze van artistieke waarde zijn.’

‘Nou, fijn voor je,’ zegt Suze. ‘Veel plezier ermee. Maar als je ze zo mooi vindt, waarom heeft die ene dan een zak over zijn hoofd?’

O, god. Ik kan de schijn niet meer ophouden.

‘Suze, neem ze alsjeblieft,’ ratel ik smekend. ‘Jullie hebben zoveel ruimte. Je kunt ze achter een boom zetten, dan ziet niemand ze.’

‘Mooi niet.’ Suze slaat haar armen over elkaar. ‘Stuur ze maar gewoon terug.’

Nou ja. Heeft ze wel geluisterd?

‘Ik kan ze niet terugsturen! Ze zijn gemaakt door een jongerengroep!’

‘Nou, geef ze maar aan iemand anders.’

‘Wie dan?’ vraag ik radeloos.

‘Weet ik veel,’ zegt Suze schouderophalend. ‘Maar ze komen er hier niet in.’

Ik wil mijn zaak blijven bepleiten, maar dan komt Luke het huis uit.

‘Ben je zover?’ vraagt hij aan mij.

‘Wat heb je aan?’ zegt Suze, die opeens naar mijn donkerblauwe satijnen pijpen kijkt. ‘O, heb je een nieuwe broek?’

‘Jumpsuit,’ zeg ik glunderend.

‘O, ik wil er ook een!’ zegt Suze prompt. ‘Laat zien!’

Ik begin in een reflex mijn jas open te knopen... en trek mijn hand terug.

‘Hij is een beetje... gewaagd.’

‘Leuk!’ Suze gebaart dat ik mijn jas verder open moet maken, maar mijn hand komt niet in beweging. Om de een of andere reden durf ik mijn hele outfit niet te laten zien.

‘Ik bedoel, hij is best extreem,’ voeg ik eraan toe om tijd te rekken.

‘Klinkt goed!’ zegt Suze enthousiast. ‘Kom op, Bex, laat zien!’

Zelfs Lukes belangstelling lijkt gewekt.

Ribben zijn het nieuwe decolleté, zeg ik tegen mezelf. Dan gooi ik bijna uitdagend mijn jas open en zeg: ‘Tadaaa!’

Ik voel de novemberavondlucht op mijn borst en dank God in stilte voor mijn ‘zelfklevende siliconenbehapads’, al ga ik dóód als er eentje op de vloer valt.

Niemand lijkt iets te kunnen zeggen. Lukes mond is opengevallen. Suze zet een stap achteruit en knippert een keer of twintig met haar ogen.

‘Wauw,’ perst ze er ten slotte uit. ‘Dat is...’

‘Mist er een stuk?’ informeert Luke gortdroog. ‘Ergens aan de voorkant?’

‘Nee!’ zeg ik verbolgen. ‘Dat hoort zo.’

‘Nou, ik vind dat je er adembenemend uitziet,’ herpakt Suze zich. ‘Echt cool, Bex.’

‘Dank je. Wat nou?’ vervolg ik tegen Luke.

‘Nee. Niks. Super. Kom mee.’ Zijn mondhoek trekt een beetje. ‘Je ouders zullen vast niet weten wat ze zien.’

Luigi is zo’n heerlijk warm, knus restaurant waar de geur van knoflook en wijn je meteen in het gezicht slaat als je binnenkomt. Onze tafel staat al voor ons klaar, al zijn pap en mam er nog niet, en als ik mijn jas van mijn schouders laat glijden, voel ik me onwijs cool. Die jumpsuit is fantastisch. Ik zou hem in alle kleuren moeten kopen! Ik zie mezelf in de ruiten weerspiegeld onder het lopen en moet wel heupwiegen als een model terwijl ik het satijn zie golven en glanzen.

In gedachten beschrijf ik mijn outfit zelfs alsof ik in een blad sta, een oude gewoonte van me. Jas: Topshop. Jumpsuit: Asos. Schoenen: See by Chloe. Armband: van het model zelf. (Weet niet meer hoe ik eraan ben gekomen.)

Een tienermeisje dat bij haar ouders zit kijkt met grote ogen naar me en ik glimlach vriendelijk naar haar. Ik herinner me hoe het was om een dorpstieners te zijn en jaloers naar mondaine vrouwen in prachtige kleren te kijken. Een oude man verslikt zich in zijn soep als ik langloop, maar waarschijnlijk heeft hij zelfs nooit van Miranda Kerr gehoord, dus hij telt niet.

Ik heb de jumpsuit met ‘fashiontape’ aan mijn huid geplakt, dus ik hoef niet bang te zijn dat er iets uit floept. Ik geniet gewoon van mijn hypermodieuze momentje. Onze ober trekt mijn stoel voor me naar achteren en ik glimlach beleefd naar hem voordat ik erop zak en...

Shit.

Shít. O, mijn god.

Hij gaapt open. Als je zit. Gaapt hij open.

Tot mijn bloedstollende afgrijzen liet het satijn zodra ik ging zitten los van de fashiontape (die dus niet 'volkomen betrouwbaar onder alle omstandigheden' is, dat líégen ze). De hele halslijn is ingeklapt tot een soort horizontale brievenbusvorm en je ziet mijn...

O, god, o, god...

Mijn handen hebben in een reflex de halslijn weer op zijn plaats getrokken, maar ik heb maar tien vingers. Er is nog steeds veel te veel huid, tape en silicone zichtbaar. De ober heeft, na een enkele ontzette blik op mijn borststreek, haastig de in leer gebonden kaarten op tafel laten vallen en zich uit de voeten gemaakt. Ik zit er als verlamd bij, van top tot teen verstijfd van de stress. Heeft iemand het gezien? Zit het hele restaurant naar me te staren? Wat moet ik nu doen?

Ik kijk wanhopig op en zie Lukes vragende gezicht.

'Is dat de look?' zegt hij. 'Sorry, ik weet dat ik niet zo'n modekenner ben.'

'Haha, heel geestig,' pruttel ik razend.

Het is een cocktailpartyjumpsuit, besef ik nu. Geen zitjumpsuit. Dat hadden ze duidelijk moeten vermelden op de website. Ze hadden erbij moeten zetten: *Alleen geschikt om in te staan/poseren met de schouders goed naar achteren/lachend om gevatte opmerkingen.*

'Luke, ik moet je jasje hebben,' fluister ik geagiteerd. 'Snel, geef hier.'

'Heb ik niet,' zegt hij schouderophalend. 'Sorry.'

Wát?

'Hoe kun je nou geen jasje hebben?' zeg ik verwijtend. 'Je hebt altijd een jasje!'

'Je hebt zelf gezegd dat ik het thuis moest laten,' zegt Luke bedaard.

'Hè?' Ik gaap hem aan. 'Nee, niet waar!'

'Jawel. De vorige keer toen we uit eten gingen zei je: "Je hebt altijd

een jasje aan, Luke. Zo saai. Waarom varieer je niet een beetje?”

O ja. Daar staat me eigenlijk wel iets van bij. Dat zou ik gezegd kunnen hebben.

‘Nou, dat neem ik hierbij terug,’ zeg ik geagiteerd. ‘Je zou altijd een jasje moeten dragen, voor het geval ik een modemankement heb.’

‘Altijd een jasje dragen,’ zegt Luke, die doet alsof hij een notitie in zijn telefoon zet. ‘Verder nog iets?’

‘Ja. Geef me je servet. Nu!’

Gelukkig zijn de servetten enorm en van chic rood damast. Ik knoop er drie aan elkaar tot een soort bikinitopje, bind het strak om mijn bovenlijf en kijk dan ademloos op. Het goede nieuws is dat ik weer bedekt ben. Het slechte nieuws is: hoe zie ik erúit?

‘Te gek,’ zegt Luke alsof hij mijn gedachten kan lezen.

‘Kop dicht.’ Ik werp hem een boze blik toe.

‘Ik meen het. Gekker kan niet.’ Hij grinnikt naar me. ‘Bravo.’

‘Schat!’ klinkt de stem van pap, en als ik omkijk, zie ik mijn ouders aankomen. Pap draagt een linnen jasje met een pochet met paisleymotief en mam een roze gebloemd pakje dat ik herken uit de garderobe van Janice, hun buurvrouw.

Mam en Janice ruilen continu kleren om hun garderobe ‘op te frissen’. Janice is een paar maten kleiner dan mam, maar daar laten ze zich niet door afschrikken; mam laat gewoon de helft van de knoopjes open en Janice trekt alles strak met een ceintuur.

‘Becky, snoes! Hoe is het? Hoe is het met Minnie?’ Mam omhelst me stevig en neemt me dan aandachtig op. ‘Wat een bijzondere outfit! Is dat nou wat ze een sjaaltopje noemen?’

‘Eh... zoiets.’ Ik mijd Lukes blik en vervolg snel: ‘Zullen we iets te drinken bestellen?’

Een ober op leeftijd komt al een sherry voor mam en een gin-tonic voor pap brengen. Ze kénnen mijn ouders hier. Pap en mam woonden voor mijn geboorte al in Oxshott en ze gaan een keer of twee per maand bij Luigi eten. Mam neemt altijd de specialiteit

van de dag en pap kijkt een eeuwigheid naar de kaart, alsof hij verwacht iets nieuws te zien, voordat hij de kalfslapjes in marsalasaus bestelt.

‘Luke.’ Pap geeft Luke een hand voordat hij mij zoent. ‘Leuk je te zien.’

‘We hebben zóveel te bespreken!’ zegt mam. ‘Wat nemen jullie?’

We bestellen een drankje en de ober schenkt water in terwijl mam ongeduldig zit te wiebelen. Het is duidelijk dat ze iets wil vertellen, maar ze zegt nooit iets waar een ober bij is, zelfs niet in Luigi. Wat denkt ze, dat hij onmiddellijk de nieuwste roddel naar de *Oxshott Gazette* gaat mailen: ‘Bloomwoods van plan nieuwe grasmaaier te kopen, maar kunnen niet beslissen welk merk?’

‘Zo!’ zegt mam zodra de ober wegloopt. ‘Ik weet niet waar ik beginnen moet.’

‘Kerstmis,’ zegt pap.

‘Kerstmis.’ Ik lach stralend naar hem. ‘Ik kan niet wachten. Ik zorg voor de knalbonbons. Zullen we die met de nagelknippers en zo nemen of die met opwindpinguïns?’

Ik verwacht dat pap ‘opwindpinguïns’ zal zeggen, want vorig jaar won hij de opwindpinguïnrace en was daar bespottelijk trots op, maar tot mijn verbazing zegt hij niets. Hij kijkt naar mam. Hij kijkt zelfs stiekem naar mam.

Ik heb een supergevoelige ouderradar. Ik weet het als er iets gaat komen. En ik raad bijna meteen wat het is: ze gaan weg met de kerstdagen. Op cruise. Het moet een cruise zijn. Ik wil wedden dat Janice en Martin ze hebben overgehaald en dat ze hun pastelkleurige outfits al hebben gekocht.

‘Gaan jullie een cruise maken?’ flap ik eruit, en mam kijkt verbaasd op.

‘Welnee, schat! Hoe kom je erbij?’

O. Mijn ouderradar is dus niet zo gevoelig als ik dacht. Maar wat had die stiekeme blik dan te betekenen?

‘Er is iets aan de hand,’ constateer ik.

‘Ja,’ zegt pap met weer een blik naar mam.

‘Het heeft iets met kerst te maken,’ zeg ik met een Sherlock Holmes-achtig deductievermogen.

‘Nou, zijdelings,’ geeft mam toe.

Zijdelings?

‘Mam, wat is er nou? Toch niets ergs?’ vraag ik opeens bang.

‘Natuurlijk niet!’ zegt mam met een lach. ‘Het is niets, snoes. Alleen dat we hebben gezegd dat Jess in ons huis mag. Met Tom, natuurlijk,’ voegt ze eraan toe. ‘Allebei.’

‘Maar ze wonen in Chili,’ zeg ik stompzinnig.

‘Ze komen een paar maanden terug,’ zegt pap.

‘Dat heeft Jess me helemaal niet verteld!’ zeg ik verontwaardigd.

‘O, je weet hoe voorzichtig Jess is,’ zegt mam. ‘Ze is zo iemand die nieuws achterhoudt tot het honderd procent zeker is. Kijk, jullie drankjes.’

Terwijl onze drankjes op tafel worden gezet, snellen mijn gedachten speculatief vooruit. Jess’ e-mails aan mij zijn kort en bondig en mam heeft gelijk: ze is zo iemand die nieuws achterhoudt, zelfs geweldig, opwindend nieuws. (Ze won een keer een belangrijke geologenprijs zonder me iets te vertellen en toen zei ze later: ‘Ik dacht dat het je niet zou interesseren.’)

Zou dit dus kunnen zijn omdat... O, mijn god! Zodra de ober weg is zeg ik enthousiast: ‘Zeg op! Hebben Jess en Tom een kind geadopteerd?’

Ik zie meteen aan mams gezicht dat ik er weer naast zit.

‘Nog niet,’ zegt mam en ik zie pap een beetje in elkaar krimpen. ‘Nog niet, snoes. De raderen daar malen nog. Bureaucratie en zo. Die arme Janice vraagt er maar niet meer naar.’

‘O,’ zeg ik teleurgesteld. ‘Ik dacht, misschien... Goh, dat duurt wel lang, hè?’

Toen Jess me een foto van een aanbiddelijk jochie liet zien, een eeuwigheid geleden, dacht ik dat we hem heel snel in het echt zouden zien, maar die adoptie ging niet door en daar waren we

allemaal kapot van. En sindsdien laten Jess en Tom niet veel meer los over hun vooruitzichten.

‘Ze komen er wel,’ zegt pap met een vastberaden opgewektheid. ‘We moeten erin blijven geloven.’

Terwijl Luke tonic in zijn gin-tonic schenkt, stel ik me voor hoe Jess en Tom in Chili wachten en wachten op nieuws over een adoptiekind en het doet pijn aan mijn hart. Ik heb echt met Jess te doen. Ze zou een geweldige moeder zijn (op een strenge, veganistische, kleren-van-gerecyclede-hennepmanier) en het voelt heel gemeen dat die adoptie zo lang op zich laat wachten.

Dan dwalen mijn gedachten af naar Suze en voel ik weer pijn in mijn hart. Kort nadat we terug waren uit Amerika kreeg ze een miskraam, wat voor ons allemaal een schok was. En hoewel ze er nooit meer over zegt dan: ‘Ik ben al zo gezegend... Het mocht niet zo zijn...’ weet ik dat ze er kapot van was.

Wat mezelf betreft: Luke en ik zouden graag nog een kindje krijgen, maar het is gewoon nog niet gebeurd.

Zo langzamerhand doet mijn hele hart pijn. Het leven is raar. Je kun wéten dat je de gelukkigste mens op aarde bent. Je kunt wéten dat je niets te klagen hebt. Maar toch kan het je verdrietig maken dat je dat ene persoontje erbij niet in je leven hebt.

‘Proost!’ zegt Luke. Hij heft zijn glas naar iedereen en ik zet snel een glimlach op. ‘Laten we drinken op... Ja, wat?’

‘Dat probeer ik jullie te vertellen,’ zegt pap nadat we allemaal een slokje hebben genomen. ‘Jess en Tom komen een tijdje terug naar Engeland. Janice was bang dat ze hun privacy niet kon gunnen... en nu komt het erop neer dat wij ons huis voor een paar maanden aan hen aanbieden.’

‘Zodat ze naast Janice zitten, maar niet op elkaars lip,’ vult mam aan. ‘En dan hoeft Janice niet elke avond kikkererwten te koken. Die arme schat zat er erg over in! Ik bedoel, Janice is zo veganistisch als het maar kan, maar ze eet wel graag een gekookt eitje bij het ontbijt.’

‘Hoelang blijven ze?’ vraagt Luke voordat ik aan mam kan vragen

of ze wel weet wat ‘veganistisch’ precies betekent.

‘Nou, dat is het hem!’ zegt mam. ‘In elk geval tot januari. Wat betekent dat we Kerstmis niet bij ons kunnen vieren. Dus dachten we, Becky...’ Ze zwijgt even en richt zich dan met zwier tot mij. ‘Nu jij in je mooie huis woont, is het misschien tijd dat jij het kerstfeest verzorgt!’

‘Ik? Het kerstfeest?’ Ik gaap mam aan. ‘Maar...’

Het voelt alsof ‘Hoor de engelen zingen’ de hele tijd zachtjes op de achtergrond heeft geklonken, maar iemand nu de naald over de plaat heeft laten krassen en het doodstil is geworden.

Ik zorg niet voor het kerstfeest, máám zorgt voor het kerstfeest. Zij weet hoe het moet. Zij weet hoe je de chocoladerolcake uit de verpakking haalt, op een schaal met onderlegger zet en er poeder-suiker over strooit.

‘Juist.’ Ik slik iets weg. ‘Goh. Het kerstfeest verzorgen. Dat is best eng.’ Ik lach om duidelijk te maken dat ik het niet echt meen. (Al meen ik het wel, half.)

‘Je kunt het wel, snoes.’ Mam klopt vol vertrouwen op mijn hand. ‘Een goede kalkoen is het halve werk. Ik heb Janice en Martin uitgenodigd,’ vervolgt ze, ‘en Jess en Tom natuurlijk ook. Ik bedoel, we zijn nu allemaal familie, nietwaar?’

‘Juist.’ Ik neem een grote slok van mijn gin-tonic en probeer het allemaal te bevatten. Jess en Tom komen terug, we vieren Kerstmis bij ons, en...

‘Wacht eens even.’ Mijn hoofd schiet omhoog terwijl mijn gedachten terugspoelen. ‘Als je zegt dat jullie Jess en Tom het huis hebben aangeboden, bedoel je dan dat ze komen logeren? Of...’

‘Wij gaan een poosje weg,’ zegt pap met twinkelende ogen. ‘We gaan op avontuur uit, Becky.’

‘Nóg een avontuur?’ zeg ik en ik wissel een blik met Luke. Na ons tripje naar Amerika dacht ik dat mijn ouders voor hun leven genoeg avonturen hadden beleefd.

‘Een verandering van omgeving,’ zegt mam knikkend. ‘Toen we

terugkwamen uit Amerika, werden we aan het denken gezet, schat. We wonen al die jaren al in hetzelfde huis. We hebben nooit iets anders geprobeerd. En pap heeft altijd bijen willen houden.'

'Dat is altijd een droompje van me geweest,' zegt pap een tikje gegeneerd.

'Als we het nu niet doen, wanneer dan wel?' valt mam hem bij.

'Wauw,' zeg ik terwijl ik het laat bezinken. Ik bedoel, het is waar: mijn ouders hebben niet echt veel geëxperimenteerd. Gelijk hebben ze dat ze hun horizon verbreden. Ik zie pap al voor me, rondscharrelend in een plattelandshuisje met een bijenkorf en een boomgaard. We kunnen op bezoek komen en Minnie kan appels plukken en ik kan een uitwaaierende linnen 'appelplukrok' kopen uit de Toast-catalogus...

Ik zie het eigenlijk wel zitten.

'Dus, waar willen jullie naartoe?' vraag ik. 'Jullie zouden naar Letherby kunnen komen. Er staan vast wel een paar huisjes te huur. O ja! Er staat een huis met een rieten dak te huur op Suzes landgoed!' Het schiet me plotseling te binnen en ik verslik me bijna van opwinding. 'Het is een schattig huisje. Ga daarheen!'

'O, snoes.' Mam wisselt een geamuseerde blik met pap. 'Dat is niet echt wat we zoeken.'

'Letherby is leuk voor Suze en jou,' zegt pap vriendelijk, 'maar wij willen ergens heen waar het meer gonst. En niet alleen van de bijen!' Hij lacht om zijn eigen grapje.

Gonzen? Mijn ouders?

'Waar gaan jullie dan heen?' vraag ik perplex. 'Dorking?'

'Lieverd, toch!' Mam schatert het uit. 'Hoor je dat, Graham, Dorking! Nee, kind, Londen. Hartje Londen.'

'Niet hártje Londen,' verbetert pap haar prompt. 'Oost-Londen.'

'Klets niet, Graham. Oost-Londen is hartje Londen tegenwoordig. Ja toch, Becky?' vraagt mam steun zoekend aan mij.

'Weet niet,' zeg ik verbluft. 'Waar precies?'

'Nou,' zegt mam op de toon van een kenner. 'Het is een superleuk buurtje. Helemaal weggestopt. We kwamen het tegen toen pap me

liet zien waar zijn kantoor vroeger was. Het heet...’ Ze laat een stilte vallen voor het effect. ‘Shoreditch.’

Shoreditch? Ik gaap haar aan. Heb ik haar wel goed gehoord? Shoreditch, bedoelt ze...

Shoreditch?

‘Er is een metrohalte,’ zegt mam. ‘Iets ten noorden van Liverpool Street. Je kunt ons makkelijk vinden, snoes.’

‘Ik weet waar het is,’ zeg ik als ik mijn stem weer heb. ‘Maar mam, jullie kunnen niet in Shoreditch gaan wonen!’

‘Waarom niet?’ vraagt mam gepikeerd.

‘Omdat Shoreditch voor jonge mensen is! Daar komen de hipsters vandaan! Het is een en al ambachtelijk gebrouwen bier en zuurdesembrood. Het is...’ Ik wapper machteloos met mijn handen. ‘Niets voor jullie.’

‘Nou ja, zeg!’ stuift mam op. ‘Wie zegt dat? Volgens mij is het juist iets voor ons! Je vader is dol op bier.’

‘Het is gewoon...’ doe ik nog een poging. ‘Er hangt een sfeertje...’

‘Een sfeertje?’ herhaalt mam met haar ogen rollend. ‘Wat een flauwekul. O, Carlo, neem me niet kwalijk,’ vervolgt ze tegen een wachtende ober. ‘Geef ons nog een momentje? En dan moet je ons beslist vertellen hoe het met je dochter gaat in haar tussenjaar.’ Ze kijkt met een twinkeling in haar ogen naar Carlo, neemt een grote teug uit haar glas en kijkt geërgerd over de rand naar mij.

‘Hoor eens, mam, natuurlijk mogen jullie wonen waar jullie willen,’ krabbel ik terug. ‘Maar hebben jullie niet het gevoel dat jullie hier thuishoren?’ Ik spreid mijn armen alsof ze het hele knusse restaurant omvatten. ‘Jullie kennen alle obers. En hun kinderen. Jullie weten hoe de kalfslapjes smaken. Shoreditch is... Shoreditch.’

‘Misschien wil ik geen kalfslapjes in marsalasaus meer,’ zegt pap opeens. ‘Misschien wil ik...’ Hij aarzelt en zegt dan bedeesd: ‘Geprakte avocado.’

Hij steekt bijna opstandig zijn kin omhoog en ik knipper verbaasd met mijn ogen. Wil pap geprakte avocado?

‘Avocado?’ zegt Carlo, die opleeft. ‘Avocado met garnalen vooraf? En dan de kalfslapjes in marsalasaus?’

Ik zie dat Luke zijn lachen probeert in te houden en werp hem een strenge blik toe, al voel ik me eerlijk gezegd zelf ook een beetje hysterisch.

‘Maar goed, we hebben een appartement gevonden,’ zegt mam afwerend, ‘en we kunnen er meteen in. Het heeft heel mooie op maat gemaakte rolgordijnen, Becky. Het is all-in.’

‘Uitzicht over de stad,’ vult pap volaan aan.

‘En een inloopdouche,’ zegt mam trots. ‘Zo praktisch voor een ouder iemand.’

‘Er is een gezamenlijke bijenkorf op het dak,’ voegt pap er blij aan toe. ‘En een jacuzzi!’

‘Is er wel parkeergelegenheid?’ Ik kan de verleiding niet weerstaan om het te vragen, maar mam schudt meewarig haar hoofd.

‘Doe niet zo provinciaal, snoes. We nemen Uber!’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Mijn ouders gaan in Shoreditch wonen. Ik ben eigenlijk een beetje jaloers, dringt het opeens tot me door. Ik wil ook wel een flatje met een jacuzzi en uitzicht over de stad.

‘Nou, bravo!’ Ik hef mijn glas. ‘Op een compleet nieuw leven!’

‘Ik vind het fantastisch,’ zegt Luke hartelijk. ‘Wat goed van jullie, Graham en Jane. Mogen we jullie komen opzoeken op jullie blitse nieuwe stek?’

‘Ja, natuurlijk!’ zegt mam. Haar verontwaardiging is al weggeëbd. ‘We geven een gezellige housewarming met hapjes. Het wordt super.’ Ze kijkt stralend van de een naar de ander... en dan knijpt ze haar ogen opeens tot spleetjes. Ze tuurt een paar seconden aandachtig naar mijn borst en kijkt dan verbaasd op.

‘Becky, snoes! Ik zie net iets! Je topje is van dezelfde stof als de servetten!’

Van: Jess Bertram

Aan: Becky

Onderwerp: Kerstmis

Hoi Becky,

Je zult al wel hebben gehoord dat we terugkomen. We verheugen ons er echt op weer in Engeland te zijn en onze familie te zien. Het was heel royaal van je ouders om ons hun huis aan te bieden.

En: heel erg bedankt dat we Kerstmis bij jou mogen vieren. We kijken ernaar uit. We hopen natuurlijk dat het feest een afspiegeling zal zijn van onze anticommerciële, duurzame waarden. Het wordt vast leuk.

Jess

Van: Jess Bertram

Aan: Becky

Onderwerp: Re: Re: Kerstmis

Hoi Becky,

Ja, ik ben nog steeds veganistisch en Tom ook.

Jess

Van: Jess Bertram

Aan: Becky

Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Kerstmis

Hoi Becky,

Nee, we nemen op eerste kerstdag geen ‘dagje vrij van het veganisme’ om onszelf ‘een beetje te belonen’.

Wat de cadeautjes betreft, nee, er is niets waar ik ‘naar smacht’. Tom en ik gaan niet-tastbare geschenken uitwisselen in de geest van het streven de voetafdruk op onze geteisterde aarde zo klein mogelijk te houden. Als je echt niet onder de druk uit kunt van het kopen van nutteloze voorwerpen, alleen maar om je aan de ‘traditie’ te houden, mag ik je dan aanraden duurzame, niet-commerciële, regionaal geproduceerde cadeaus te kopen die de ware principes van vriendschap belichamen in plaats van het loze vermaak van shoppen?

Ik verheug me op een feestelijke dag.

Jess